

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Θ'.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί άναίρεσεως τής από 14 Σεπτεμβ. 1835 και ύπ' άρ. 31 αποφάσεως των έν 'Αθήναις 'Εφετών. — 2) Περί άπορρίψεως, ως άπαραδέκτου, τής περί άναίρεσεως αίτήσεως του παρά τοίς έν Ναυπλίω Πλημμελειδικαίς Εισαγγελίωσ και ύπ' άρ. 91 αποφάσεως των έν Ναυπλίω Πλημμελειδικών. — 3) Περί άπορρίψεως τής περί άναίρεσεως αίτήσεως των 'Αναγνώστου Πύργου και Μαρίας Ζεϊμπέτη και ύπ' άρ. 18 αποφάσεως των έν Σύρω Πλημμελειδικών. — 4) Περί άπορρίψεως, ως άπαραδέκτου, τής περί άναίρεσεως αίτήσεως του δημοτικού Άστυνομίου Ναυπλίας και ύπ' άρ. 154 άθωωτικής αποφάσεως των έν Ναυπλίω Πλημμελειδικών. — 5) Περί άπορρίψεως τής περί παραπομπής αίτήσεως του παρά τοίς έν Πάτρας Πλημμελειδικαίς Εισαγγελίωσ.

(Απόφ. Πολ. 44.)

(Πρωτοκ. 'Αρ. 228.)

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημοσίαν Συνεδρίασιν την 19 του ένεστώτος μηνός, διά να δικάσῃ τήν μεταξύ τής Μαρουλοῦσ Καζανέρας άναίρεσειούσης, και τής 'Αγγερούσ Χανδρῆ άναίρεσειβλήτου, κατοίκων Σύρας, έξής ύπόθεσιν

Κατά τὸ 1831 ἔτος ἡ 'Αγγερούσ Χανδρῆ ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Πρωτοκλήτου Μικιώνου και Σύργου τήν Μαρουλοῦ Καζανέραν ἀπαιτοῦσα παρ' αὐτῆς τήν ἀπόδοσιν πεντακοσίων δισηλλίων μετὰ τοῦ τόκου των, τὰ ὅποια ὁ ἀποθνῶν σύζυγος τῆς ἐναγομένης Γ. Γουσιβίνας ὤφειλε πρὸς αὐτήν· τὸ ῥῆθ' ἐν Πρωτοκλήτῳ καταδικασθῆν ἐναγομένην διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 82 ἀποφάσεώς του εἰς τὴν μετὰ τοῦ τόκου πληρωμὴν τῆς εἰρημένης ποσότητος τῆν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἡ ἡττηθεῖσα εἰσαγγελίωσ τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών, τὸ ῥῆθ' ἐν Δικαστήριον ἀπεφίηματο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 31. προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑποθέσεως και διάταξε τὴν παρουσίαν πληρεστέρων ἀποδείξεων. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ἡ Μαρουλοῦ Καζανέρα τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· 1. ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν ἐφετών, ἐνῶ ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ ζητήματος, ἂν μὴ ἀποδεικνύοντος τοῦ ἐνάγοντος τὴν ἀγωγήν του πρέπει ἡ ὄχι ν' ἀπορρίβῃ αὐτή, παρένειρεν ἑαυτὸ εἰς ξένω πράγματα διὰ τῆς ἀποφάσεώς του, και παραδεχθῆν ἐκτάκτους περιστάσεις ἀποδείξεων, παρεσίασῃ τύπουσ οὐσιώδεις και ἐπραξε ὑπέροχαι τῶν καθηκόντων του· 2. ὅτι παρεσίασῃ και αὐτὸν τὸν περὶ ἐπιτροπιῶν νόμον, ἐλαβὸν τὴν Μαρουλοῦ ὡς αὐτοδικαίως ἐπίτροπον τοῦ υἱοῦ της, και ὡς τοιαύτην, ὑπόχρεων εἰς ἄλλα τὰ χρέη τοῦ ἀνδρὸς της· 3. ὅτι παρέση ἡ δὲν ἐξετήρησε διαδικαστικὸς τύπουσ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένους, και ἰδίως τὰ ἀρθ. 172 και 256 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Δ. Σκορδίλη,

τὸν Δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληρεξούσιον τῆς ἀναίρεσειούσης, ἀπούσης, τὸν Δικηγόρον Κ. Δασκαλόπουλον διορισθέντα ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον τῆς ἀναίρεσειβλήτου, ἀπούσης, και τὸν ἀναπληροῦντα τὸν Εἰσαγγελέα, Δικαστήν· Ἀλαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθ. 182, 183, 807 §. 6 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ αἱ τῶν ἀποφάσεων αἰτιολογίαι τότε μόνον πληροῦσι τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου ὅταν περιέχουσιν ὅλα τὰ περιστατικά και τοὺς νομικοὺς κανόνας ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Δικαστὴς ζητεῖ τὴν ἀπόφασιν του· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῶ ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών γίνεται μνεῖα περὶ ἀνατρεπτικῶν ἐνστάσεων τῶν προταθειῶν ἐκ μέρους ἐνὸς τῶν διαδίκων, δὲν ἀναφέρονται παντάπασι οἱ λόγοι ἕνεκα τῶν ὁποίων τὸ Δικαστήριον ἐκεῖνο θεωρῆσαν ταύτας τὰς ἐνστάσεις ὡς μὴ εὐκτάκτως γενομένας, ὄχι μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν προηγουμένως, ὡς κατὰ νόμον ὤφειλεν, ἀλλὰ μάλιστα ἐπροχώρησεν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, και διέταξε συμπλήρωσιν ἀποδείξεων, ὥστε ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν λόγων τούτων αἱ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως αἰτιολογίαι καθίστανται πάντῃ ἀνωφελεῖς και ὡς μὴ ὑπάρχουσαι.

Διὰ ταῦτα ἀναίρεῖ τὴν ἀπὸ 14 Σεπτεμβ. 1835 ὑπ' ἀρ. 31 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετών πρὸς νέαν συζήτησιν κτλ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλ. 1836.

(Απόφ. Ποιν. νδ')

(Πρωτοκ. 'Αρ. 227.)

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωῖδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου

Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, και παρόντων του Εισαγγελέως Κ. Ανδρονίκου Πάικου, και του Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ισχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 2 του ένεστώτος μηνός δια να δικάσῃ την ἐξῆς περί ἀναίρεσεως αἰτησιν του παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικαίς Εισαγγελέως.

Ὁ Βασίλειος Κωνσταντίνου πλοίαρχος ἐγκάλεσε τὸ Φίλιππον Ἀσαστασίου Ψαράν ἐκ Θηβῶν, ὡς τρουματισαντα αὐτὸν καιρίως κατὰ τὴν κεφαλὴν μὲ κμακίον εἰσαχθείσης τῆς δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, κατεδικάσθη ὁ ἐγκαλεθεὶς Φίλιππος Ἀσαστασίου διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 91 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πλημμελειοδικῶν εἰς ἐνός μηνὸ κράτησιν δυνάμει τοῦ 687 ἀρθ. τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ Δικαστηρίῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ κακὴν ἐρμηνείαν τοῦ 99 ἀρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου, και ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος, διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ 687 ἀρθ. τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Ἰω. Σωμάκη και τὸν Εἰσαγγελέα, ἐκέλευσαν ὅτι κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 91 ἀποφάσεως τούτου τοῦ Δικαστηρίου ὁ Φίλιππος Ἀσαστασίου ἐκκλητεύθη παρ' αὐτοῦ ἐγκαίρως διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἀλλὰ δὲν ἐνεφανίσθη, μ' ὅλον ὅτι ἡ δοθεῖσα ἐπὶ τούτῳ προθεσμία παρήλθε πρό πολλοῦ.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.
Ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελεὺς δὲν εἶδύνατο νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀρ. 91 ἀποφάσεως τῶν ρηθέντων Πλημμελειοδικῶν ὑπὲρ τοῦ νόμου, και τοι παρουσιασθεὶς ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτεῖν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ἀποφάσεων ὑπὲρ τοῦ νόμου ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς μόνον τὸν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέα κατὰ τὸ 815 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς Εἰσαγγελεὺς δὲν εἶδύνατο νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, οὔτε ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ καταδικασθέντος, ἐνῶ αὐτὸς ἔχων παρὰ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν, δὲν ἔκαμε χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου διότι οἱ Εἰσαγγελεῖς εἰς ποινικὰς δίκας δὲν ἀντιπροσωπεύουσι τοὺς διαδίκους, ἀλλὰ μόνον τὸ Δημόσιον.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσιν αἰτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελέως, ἥτις ἐγίνε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1835 και ὑπ' ἀριθμὸν 91 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, και ἀποφασίζει τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη και ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθῆναις τὴν δεκάτην

τρίτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοντοῦ ἔκτου ἔτους.

- Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
- Α. ΠΟΛΥΖΩΪΔΗΣ,
- Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,
- Ι. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ,
- Δ. Γ. ΦΕΔΕΡ,
- Α. ΣΚΟΡΔΙΑΗΣ,
- Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ.

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθῆναις, τὴν 9 Μαρτίου 1836

- Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος.
- Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

(Ἀπόφ. Ποιν. νέ.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 227)
3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ.Κ. Χριστοδοῦλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀσαστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθηνασίου, Ἰωάννου Ἀσαστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, και παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Πάικου, και τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ισχομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 16 τοῦ ἐνεστώτος μηνός δ' ἀ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσεως.

Ἡ Ἀγγελικὴ Δούβλη κάτοικος Σύρας ἐγκάλεσε τὸν σύζυγον αὐτῆς Ἀιχινώστην Πύργον, και τὴν Μαρτίαν Ζεῦμπέτη ἐπὶ μοιχία. Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 18 ἀποφάσεώς του τοὺς κατηγορηθέντας εἰς τριῶν και ἡμίσεως μῶν φυλάκισιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλισμένη ἐφαρμογὴν και ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ Ποιν. Νόμου διότι τὸ ἀρθ. 286 τοῦ νόμου δίδει τὸ δικαίωμα τῆς κατηγορίας εἰς μόνον τὸν ὑβρισθέντα, ἐννοῶν ὑβρισθέντα μόνον τὸν ἄνδρα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα πληρεξούσιον τῶν ἀνααιρεσιόντων, ἀπόντων, προσθέσαντα ὡς λόγον ἀναίρεσεως και ὅτι, κατὰ τὸ 6 βιβλ. τίτλ. 2 παράγρ. 2. τῆς Ἐξάβιβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἡ Ἀγγελικὴ Δούβλη δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἐγκαλέσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς Α. Πύργον ἐπὶ μοιχία, ἡ δὲ δικάζεις αὐτὴ τροπολογεῖ τὸν Ποιν. Νόμον, ὡς λαβούσα ἰσχὺν διὰ μεταγενεστέρου διατάγματος, και τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Φεβρ. (7 Μαρτ.) Π. Β. Βασ. Διάταγμα, μόνου οἱ Πολιτ. Νόμοι τῶν Αὐτοκρατόρων εἰ περιεχόμενοι εἰς τὴν Ἐξάβιβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου ἔχουσι σήμερον ἰσχὺν εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ δὲ ἐγκληματικαὶ πράξεις καταδικῶνται και τιμωροῦνται ἀναξαίρετως κατὰ τὸν ὑπάρχοντα Ποιν. Νόμον, και δὲν συγχωρεῖται

εις τον Δικαστήν να τροποποιή τους όρισμούς αυτού, κατά τας διατάξεις άλλης νομοθεσίας.

Ἐπειδὴ τὸ 286 ἄρθ. τοῦ Ποιν. Νόμου φέρων, ὅτι ἡ διαμοιχία παρὰ τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως τιμωρεῖται μόνον κατ' αἰτησιν, ἢ Εἰσαγγελίαν τοῦ ὑδρι-σθέντος, ἐννοεῖ διὰ τοῦτου ἀμφότερα τὰ εἰς γάμον συνδεσμένα πρόσωπα διότι ἡ τιμὴ ἀμφοτέρων τῶν συζύγων ὑδριζέται ἐπίσης ἀπὸ τὴν τοιαύτην πράξιν, καὶ ὁ νομοθέτης δὲν κάμνει διχίρειν μεταξύ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἀλλὰ μάλιστα, ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, γίνεται σαφέστερον καὶ ἀπὸ τὸ 2 ἐδ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ ἔγγαμον ἀμφοτέρων τῶν προσώπων λογίζεται ὡς, ἰδιαιτέρα ἐπιβαρυντικὴ αἰτία, ἐπομένως τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν καλῶς ἐφῆρ-μοσε τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τοῦ Ποιν. Νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσίν αἰτησιν τῶν Ἀνακρίτου Θ. Πύργου, καὶ Μαρίας Ζεῦμπέτη, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰανουαρ. Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 18 ἀποφά-σεως τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον τῶν 100 δραχ., καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Μαρτίου 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρὸς ἑδρ. ος,
Α. ΠΟΥΛΖΩΪΔΗΣ,
Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,
Ι. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ,

Α. Γ. ΦΕΔΕΡ,
Δ. ΣΚΟΡΔΙΑΗΣ,
Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ,

Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Ἀπριλίου 1856.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρὸς ἑδρ. ος.
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

(Ἀπόφ. Ποιν. νς'.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 227.)

4)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη, Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου, Ἀντι-πρόεδρου, Γεωργίου Αθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γεωργίου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεωδώρου Μανούση, καὶ παρόντων, τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Λέοντος Μελά καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχομάχου.

Συνελθόντες δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 18^η τοῦ ἐνε-σῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς ἀναίρεσίν αἰτησιν.

Ὁ Χρῆστος Τσάντας κάτοικος Ναυπλίου ἐγκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ παρα τοῖς ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικαῖς Εἰσαγγελέως τὸν Ἰω. Οἰκονόμον καὶ τὸν Κωνστ. Δαλ-μάσσαν κατοίκους τῆς αὐτῆς πόλεως ὡς ταρχάζοντας τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην διὰ βιαίας εισβολῆς εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ προσβολῆς κατὰ τοῦ προσώπου του, πράξιν κατα-μηνυθεῖσαν καὶ παρὰ τοῦ δημοτικοῦ Ἀστυνομίου Ναυπλίας.

Εἰσαγωγίσεως τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πλημμελειοδικῶν, ἐκρηγύθησαν ἀθῶοι οἱ κα-τηγορηθέντες διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 154 ἀποφάσεως τοῦ ἐπι-μένου Δικαστηρίου ὁ δὲ δημοτικὸς Ἀστυνόμος Ναυπλίας Φίλιππος Γ. Κανελόπουλος διὰ τὸν λόγον ὅτι αὐτὸς ἐξ' ἐπαγγέλματος πρὸ τοῦ ἰδιώτου κατηγοροῦ κατεμή-νωσε τὴν πράξιν, τὸ ὅποιον δὲν ἐλήφθη εἰς σκέψιν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον, ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀφάσεως ταύτης ὑπὲρ τοῦ νόμου μὲν, ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον 91 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὑπὲρ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς δὲ τῆς ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ὡς πρὸς τὸ ἄρθ. 168 τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δικαστοῦ Κ. Α. Γ. Φέδερ, καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθ. 359, 406, καὶ 487 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἢ περὶ ἀναίρεσίν αἰτησιν κατὰ ἀποφάσεως Δικαστηρίου Πλημμελειοδικῶν δὲν εἶναι δεκτὴ, εἰμὴ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, μάλιστα κατὰ τὴν περιπέσειν τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας, εἰσάγεται ἡ ὑπόθεσις ἀνυπερθέτως ἐπιμελεῖα τοῦ παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ Εἰσαγγελέως, καὶ ἀπορρίπτε-ται ἡ αἰτησις, ἀκουσθέντος μόνον τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἢ, καθ' ἧς ζητεῖται ἀναίρεσις, ἀπόφασις ἐξεδόθη τὴν 17 τοῦ Ἰανουαρ. μηνός, ἐνῶ ἡ περὶ ἀναίρεσίν αἰτησιν ἔγινε κατὰ τὴν 23 Ἰα-νουαρίου, ἤγουν τὴν ἕκτην ἡμέραν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ αἰτησις ἀναίρεσίν ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ με-τὰ τὴν παρελεύσειν τῶν προθεσμίων εἶναι δικαίωμα ἐπιφυ-λαχθὲν κατὰ τὸ ἄρθ. 481 τῆς Ποιν. Δικονομ. μόνον εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ Εἰσαγγελέα, ὁ δὲ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν τῆς προκειμένης ἀποφάσεως, μὴ ὄν οὔτε ὑπό-δικος, οὔτε ἰδιώτης κατήγορος, οὔτε πολιτικῶς ἐνάγων, οὔτε Εἰσαγγελεὺς δὲν εἶχε ποσῶς τὸ δικαίωμα τῆς προσ-φυγῆς πρὸς τὸν Ἀρειῶν Πάγον κατὰ τὰ ἄρθ. 359, 406, καὶ 478.

Ἐπειδὴ κατὰ ἀνωτικῆς ἀποφάσεως εἰς ἄλλους παρὰ τὸν παρὰ τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ Εἰσαγγελέα δὲν συγχωρεῖται ἡ περὶ ἀναίρεσίν αἰτησις, εἰμὴ κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθ. 480 τὰς ὁποίας οὐδὲ ἀνέφερον ὁ ἀναίρεσίων.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Κανελόπουλος δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν τά-ξιν τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα τὸ ἄρθ. 485 ὑποχρεώνει ῥητῶς εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ πρόστιμου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 494 τῆς Ποιν. Δικονομίας, δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐὰν παρίστανται ὡς τοιοῦτοι εἰς τὸ Δικαστήριον πρὸς ἀναίρεσιν, ἀπαλλάττονται ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τοῦ προ-στίμου καὶ ἀπὸ τὴν καταδικὴν εἰς ἀποζημιώσεις, ὁ δὲ ἀναίρεσίων παρεστάθη εἰς τὸ Δικαστήριον τῶ ὄντι ὡς ἀστυνόμος καὶ ὑπαρτισπύζομενος, ὡς λέγει, τὰ συμφέ-ροντα τῆς Ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν ἐπεφορτίσθη, ὅχι δὲ ἰδι-ωτικὰ συμφέροντα.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσίν αἰτησιν τοῦ δημοτικοῦ Ἀστυνομίου Ναυπλίας Φιλίππου

Γ. Κανελοπούλου, ἥτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου. Ε. Ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 154 ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Πρωτοδικίῳ Πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἐξῆς διὰ τῆς παρούσης δίκης νὰ πληρωθῶσι παρὰ τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτίου 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,	Α. Γ. ΦΕΔΕΡ,
Α. ΠΟΛΥΖΩΔΗΣ,	Δ. ΣΚΟΡΔΙΑΝΗΣ,
Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ,	Θ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ,
Ι. ΑΝ. ΣΩΜΑΚΗΣ.	

Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἀπριλίου 1836.

Χ. ΚΑΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχύμαχος.

Ἀπόφ. Πρω. ν. 5) (Πρωτοκ. Ἀρ. 227.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 18 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελέως προκειμένης δίκης ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικῶν κατὰ τοῦ Κλητῆρος Ἀγγελῆ Ἰω. Σηρομεροτοπούλου ἐπὶ ἀνήσει ὑπηρεσίας καὶ δωροδοκίας, ἡ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης ταύτης εἰς ἄλλο Δικαστήριον, ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὰ μέλη τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ Δικαστηρίου ἐξαιροῦνται, 1. διότι ἐξέφρασαν διὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2 βουλευμάτων τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου, ὅτι ἡ κατηγορημένη πρᾶξις τοῦ ρηθέντος Κλητῆρος δὲν ἐπιφέρει φυλάκισιν, καὶ ἔτι δὲν κατηγορεῖται ἐπὶ πλημμελήματι, ἐνῶν ἡ ὑπόθεσις ἦτον εἰσέτι ὑπὸ ἀνάκρισιν, καὶ 2. διότι ἡ διαγωγή τοῦ Δικαστηρίου τοῦ νὰ μὴ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίῳ προτάσεως τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τοῦ ρηθέντος Κλητῆρος, γενομένης κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν, καὶ τοῦ νὰ μὴ παραλάβῃ κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ εἰς τὴν δευτέραν τὸν Ἀνακριτῆν, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ περυσιατικὸν τῆς περιούρησιτικῆς λέξεως ἀλεβύζος, ἥτις ἐπαρατηρήθη προγεγραμμένη εἰς τινα πρόσκλησιν τοῦ Προέδρου τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ἥτις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Δικηγόρου Α. Λόντου, φαί

νεται, ὅτι προσυπεγράφη παρ' αὐτοῦ τοῦ Κλητῆρος μὲ σκοπόν νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἄλλους.

Ἀκοῦσαν τὸν Ἀντεισαγγελέα προτεινάντα τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως, ὡς μὴ στηριζομένης εἰς τὸν Νόμον·

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 51 ἄρθ. τῆς Πρω. Δικονομ., οἱ Δικασταὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δικαζομένης, ἐξαιροῦνται μόνον ὅταν λάβουν μετοχὴν, ἢ συμπράξουν ὡς μέλη ἄλλου Δικαστηρίου εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἀπόφασιν αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐν Π. Πάτραις Πλημμελειοδικαίς ἐξέφρασαν γνώμην ὡς μέλη τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου·

Ἐπειδὴ μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν συμβῆ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἀταξία, φέρουσα χαρακτηριστικὰ πταίσματα ἢ πλημμελήματος, ὀφείλει τὸ Δικαστήριον, κατὰ τὸ 317 ἄρθ. τῆς Πρω. Δικονομ., νὰ τὸ ἐκδικάτῃ ἑμέσως· ἄλλως ὅμως δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ ἀποφασίσῃ ἀνυπερθέτως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ περίπτωσις περὶ ἧς ὁ λόγος δὲν ἔλαβε χώραν·

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἐπιγραφείσαν ἐπὶ τοῦ προσκλητηρίου καὶ ἔπειτα σθεσθεῖσαν λέξιν, καὶ τὴν διὰ χειραφίας γενομένην ἐνώπιον τῆς Εἰσαγγελέως μαρτυρίαν τοῦ Δικηγόρου Α. Λόντου δὲν ὑπάρχει νομικὴ ἀπόδειξις· διότι οὔτε ποία λέξις ἐπεγράφη, οὔτε ποῖος ἦτον αὐτοῦργος· αὐτῆς ἀπεδείχθη, οὔτε μαρτυρία τοῦ ρηθέντος Δικηγόρου ἐξεδειώθη δικαστικῶς·

Ἐπειδὴ μάλιστα διὰ μὲν τὴν μεταρρύθμισιν τῶν ἀποφάσεων χρησιμεύουν ὅλα τὰ ἐνδίκαια μέσα· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῶν δὲν ἰσχύουν, εἰμὲν μόνον οἱ λόγοι, ὅπου ὁ Νόμος ὥρισεν εἰδικῶς, καὶ ὁ παρὰ τῶν ἐν Π. Πάτραις Δικαστηρίῳ Εἰσαγγελεὺς δὲν φέρει κἀνένα ἐξ αὐτῶν·

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου Ε. Ε. περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Πάτραις Πλημμελειοδικαίς Εἰσαγγελέως, γενομένην ἐπὶ τῆς δίκης τοῦ Κλητῆρος Ἀγγελῆ Ἰω. Σηρομεροτοπούλου κτλ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλ. 1836.